

Toch — 't moet er uit — 't zij men zonder een ziel of met een honderd-voudige gewapend voor de eerste maal Napels bezoekt — men heeft altijd moeite aan zijn bewoners en zijn manieren te wennen. Waarom hebben de menschen niet meer decorum? denkt men bij elken stap. Waarom moeten zij ons 't genot en de reine lucht bederven, zoodat wij oogen en neus liefst telkens dicht zouden houden? Waarom Gods schoone schepping in een stal omgezet? Waarom ons 't gezicht van den stoomenden, rookenden of vlammanden Vesuvius bedekt door gewasschen of ongewasschen hemden die hangen over 't balcon of uit de ramen, waarom alles, alles op straat? Waarom gilt die

Macaronifabriek.

vrouw met haar schorre stem zoo leelijk haar waren uit op de mooiste plaatsen? Wie koopen wil, ziet haar immers toch wel, en onze ooren doen er pijn van: en waarom kan dat kind niet een plaatsje binnen 'shuis opzoeken voor zij, zonder omwegen, haar jurkje optilt? Moeten dan die koetsiers noodzakelijk zoo'n vette hoed op of slordigen jas aan hebben, als zij pssst... pssst... roepen om onze aandacht te trekken of vlak voor onzen neus gaan staan? Begrijpen zij dan niet dat fatsoenlijke menschen niet houden van dergelijke familiariteit en graag in een fatsoenlijk rijtuig zitten met een fatsoenlijken koetsier op den bok? Wij worden ontstemd, en zouden zoo dadelijk wel weer onze valiezen willen pakken. Naar *Capri*, naar *Sorrento*, of terug naar Holland's